

καὶ μέσαι καὶ αἱ κατώτεραι τάξεις ἀγαπῶσι προσωπικά κοσμήματα ἔτι μᾶλλον καὶ τῶν ἀνωτέρων· θηλυκωτήρια, δακτυλίδια, ἐνώτια, ἀλυσίδες, κτένια, μαργαριτάρια, κοράλια, κτλ., κατασκευάζονται ἐπίτηδες διὰ τοὺς πτωχοτέρους, κατωτέρας φυσικά ποιότητος.

Ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων οἰκοδομημάτων, εὐρίσκονται εἰς τὴν Γένοβαν θέατρον, πανεπιστήμιον, βασιλικὸν γυμνάσιον, ἔξ ἐμπορικῆς σχολεῖα, καὶ βουλευτήρια καὶ δικαστήρια.

Αἱ τοῦ πολιτεύματος μεταβολαὶ εἰς τὴν Γένοβαν ἐχρημάτισαν συντόμως αὗται. Ἡ Γένοβα ἀνῆκεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους μέχρι τῆς πτώσεως τῆς αὐτοκρατορίας, καὶ ὃν χρόνον ἐπέρασεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Λογγοβάρδων. Ἐκ τούτων ἤρπασεν αὐτὴν ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος ὁ Μέγας, καὶ κατέστησε συμβούλιον πρὸς διοίκησιν αὐτῆς. Ἀλλ' ὅτε περὶ τὸ 1100 ἀνεφύησαν διχόνοιαι καὶ πάλαι περὶ τοῦ στέμματος τῆς Ἰταλίας, οἱ Γενουήνσιοι, οἵτινες εἶχον ἤδη πλουτήσιν ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ἀπεφάσισαν νὰ μὴν ἀφεῶσι πλέον εἰς τὴν διάκρισιν ἀντιμαχομένων μοναρχῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν διώρισαν ὑπατοὺς νὰ τοὺς διοικῇ. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς κυβερνήσεως διήρκεσε περὶ τὴν μίαν ἑκατονταετηρίδα· διεδέχθη δ' αὐτὸν ἡ ἐτήσιος ἐκλογὴ ἄρχοντος, ὑπὸ τὸνομα Podesta, ἐκ γειτονικῆς τινὸς πολιτείας, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δεινῶν ὅσα ἐπέφερον ἡ μεταξὺ τῶν ἐντοπίων εὐπατριδῶν ἀντιζηλία. Ἀπὸ τοῦ 1270 μέχρι τοῦ 1340 ἀκατάπαυστος διχόνοια ἐβασίλευε, προερχομένη ἀπὸ τὰς τῶν εὐγενῶν ἐπιχειρήσεις νὰ λάβωσι πᾶσαν τὴν δύναμιν εἰς τὰς ἑαυτῶν χεῖρας, καὶ τὴν ἐπιμονὴν τῶν δημοτικῶν εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζωσιν αὐτοὺς. Ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ παύσωσιν αἱ διχόνοιαι αὗται, ἀπεφασίσθη νὰ διορίσωσιν ἡγεμόνα ἐπὶ ζωῆς, ὑπὸ τὸνομα Doge· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου νὰ μεταβαίνει ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ τίτλος εἰς ἄλλον, ἀπὸ τοὺς πολίτας ἐκλεγόμενον.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο πολίτευμα διήρκεσε σχεδὸν διακόσια ἔτη· ἀλλὰ καὶ ὅλον αὐτὸ τοῦ χρόνου τὸ διάστημα δὲν ἔλειψαν ἀκαταστασίαι καὶ ταραχαί. Ἐκαστον κόμμα ἐπρίτεινεν ὡς Δοῦκα (Doge) τὸν ἴδιον αὐτοῦ φίλον, καὶ πολλοὶ Δοῦκες βιαίως ἐθανατόνοντο· πολλάκις δὲ καὶ διωρίζοντο συγχρόνως διάφοροι Δοῦκες. Ἐπὶ τέλους, τὸ 1528, ἐπέτυχεν ὁ Ἀνδρέας Δωρίας νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸ πολίτευμα, περιορίσας εἰς δύο ἔτη τὸν χρόνον τῆς διοικήσεως ἐκάστου Δοῦκος, μετὰ συμβουλίου νὰ τὸν βοηθῇ καὶ χαλινόνῃ. Ἡ κυβερνήσις ἦτον ἀριστοκρατικὴ, τοιούτεσι τὰ ὀνόματα ὧν τῶν εὐπατριδῶν ἦσαν εἰς βιβλίον καταγεγραμμένα, καὶ ἐξ αὐτῶν καὶ αὐτῶν μόνον ἡμπορεῖ νὰ ἐκλέγεται ὁ Δοῦξ, καὶ οἱ λοιποὶ τῆς κυβερνήσεως ὑπάλληλοι.

Τὸ σύστημα τοῦτο διήρκεσεν ὑπὲρ τὰς δύο ἡμισυ ἑκατονταετηρίδας μέχρι τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου, ὅστις μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης ἐτάραξε καὶ τὴν Γένοβαν. Οἱ Γάλλοι πρῶτον μὲν ἐβοήθησαν τοὺς δημότας νὰ ὑπερισχύσωσι κατὰ τῶν ἀριστοκρατῶν, ἔπειτα δ' ἔλαβον εἰς χεῖρας αὐτῶν τὴν κυβερνήσιν. Μετὰ

πολλὰς μεταβολὰς ἡ Γένοβα συνεσσωματώθη μετὰ τὴν Γαλλίαν τὸ 1805, καὶ οὕτω πως ἐξηκολούθει ἕως τὰ τέλη τοῦ πολέμου· εἰς δὲ τὴν ἐν Βιέννῃ Συνέλευσιν, μεταξὺ τῶν πολλῶν κανονισμῶν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Εὐρώπης, ἐψηφίσθη νὰ ἐνωθῇ μετὰ τὸ βασιλεῖον τῆς Σαρδινίας ἡ Γένοβα, καὶ νὰ συγκροτῇ μέρος αὐτοῦ. Οὕτω δ' ἐγινε, καὶ οὕτω μέχρι τῆς σήμερον ἐξακολουθεῖ.

Εἰς τὸ διάστημα τῶν προειρημένων πολιτικῶν μεταβολῶν πολλάκις ἡ Γένοβα ἐπολέμησε μετὰ ξένα ἔθνη· ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦ σκοποῦ μας νὰ ἐξιστορήσωμεν τοὺς πολέμους τούτους· ἀνῆκει μᾶλλον εἰς ἡμᾶς νὰ εἰπώμεν ὅτι αἱ ἐμπορικαὶ αὐτῆς πράξεις ἐφθασαν εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν περὶ τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα, πρὸς δὲ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος κατήντησαν εἰς δεινὴν θῆσιν, πλην ἔκτοτε πάλιν ἀνεζωογονήθησαν. Ἡ Γένοβα ἡ ἐμπορικὴ πόλις ἐπρεπε νὰ γένῃ, ἢ οὐδὲν ἀξιοσημείωτον, καὶ οὔτε καρποφόρος εἶναι ἡ γῆ αὐτῆς, οὔτε πολύτιμα μέταλλα περιέχει. Ταῦτα πάντα νοήσαντες οἱ φρόνιμοι Γενουήνσιοι, διεύθυναν εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ κυριώτερον τῆς προσοχῆς των.

Ἡ Γένοβα τιμᾶται μετὰ γενικὸν διοικητὴν, φρουράν, καὶ γερουσίαν ἢ ἀνώτατον δικαστήριον. Οἱ κώδικες τῶν νόμων, καὶ πολιτικοὶ καὶ ἐμπορικοὶ, οἱ παρὰ τῶν Γάλλων εἰσαχθέντες, διετηρήθησαν. Οἱ Γενουήνσιοι χειροτεχνοῦσι μεταξωτὰ, μάλλινα, καὶ βμβάκερα ὑφάσματα, ὡς καὶ χαρτίον· ἐξάγουσι δὲ, πρὸς τοῖς, ὀρύζιον, κάνναβιν, καὶ ἔλαιον· ὅλα τὰ ξαγόμενα συμποσοῦνται κατ' ἔτος εἰς δέκα περίπου ἑκατομμύρια διστήλων· τὰ δὲ εἰσαγόμενα εἰς δεκάτεντε, φερόμενα ἐξ ὧν τῶν τῆς Μεσογείου ἀνατολικῶν μερῶν.

Οἱ Γενουήνσιοι εἶναι ἀριστοὶ ναῦται, κατὰ τὰς δεύουν οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ τὴν Εὐξείνιον Πόντον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν. Γενικῶς εἶναι ἐξῴως, δραστήριοι, φειδωλοὶ, καὶ φιλόπονοι. Ὁ πληθυσμὸς ὅλου τοῦ Δουκάτου εἶναι περὶ τὰς 208,000, ἐξ ὧν 94,000 κατοικοῦν ἐντὸς εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ 22,000 εἰς τὰ προάστεια. Ἡ πόλις φαίνεται ὡς κυβερνᾶται πρᾶτότα ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ κυριάρχου τοῦ βασιλέως τῆς Σαρδινίας.

ΤΡΙΧΕΣ ΚΑΙ ΟΝΥΧΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.—Συμβαίνει κάποτε νὰ αὐξάνωσιν αἱ τρίχες καὶ οἱ ὄνυχες τῶν νεκρῶν, καὶ μετὰ τὴν τοῦ σώματος ὀψιν. Τὸ Ἡμερολόγιον τῶν Σορῶν ἀναφέρει γυναῖκα, τῆς ὁποίας αἱ τρίχες εὐρέθησαν τεσσαράκοντα τρεῖς χρόνους μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ σώματος τὸσον αὐξημένας τε καὶ νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὰς χαραμάδας τῆς νεκρῆκης. Αἱ τρίχες αὗται ἐδρυβάλισαν ἐγγιχθεῖσαι. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ μεσαιῶνος, τοιαῦτα φαινόμενα μνησάν τοὺς νεκροὺς νὰ λογιζῶνται μάγοι. Ἐξωρῶντο δὲ τὰ σώματά των, καὶ ἀφοῦ ἐκαίοντο, διεσκορπίζοντο εἰς τοὺς ἀνέμους ἢ στάκτη.